Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 2ας Απριλίου 2020[1*]

«Προδικαστική παραπομπή – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 – Άρθρο 9 – Κανονισμός (ΕΕ) 2017/1001 – Άρθρο 9 – Δικαιώματα που παρέχει το σήμα – Χρήση – Κατοχή προϊόντων προς τους σκοπούς της προσφοράς ή της εμπορίας τους – Αποθήκευση, ενόψει αποστολής, προϊόντων τα οποία προσβάλλουν δικαίωμα στο σήμα και τα οποία πωλούνται μέσω διαδικτυακής πλατφόρμας πωλήσεων»

Στην υπόθεση C-567/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, Γερμανία) με απόφαση της 26ης Ιουλίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Σεπτεμβρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

Coty Germany GmbH

κατά

Amazon Services Europe Sàrl,

Amazon Europe Core Sàrl,

Amazon FC Graben GmbH,

Amazon EU Sàrl,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Regan, πρόεδρο τμήματος, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič (εισηγητή) και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: D. Dittert, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Coty Germany GmbH, εκπροσωπούμενη από τους M. Fiebig, B. Weichhaus και A. Lubberger, Rechtsanwälte,

1 Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– οι Amazon Services Europe Sàrl και Amazon FC Graben GmbH, εκπροσωπούμενες από τους V. von Bomhard, C. Elkemann και A. Lambrecht, Rechtsanwälte,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Braun, É. Gippini Fournier και S. L. Kalėda,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Νοεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως ίσχυε πριν τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 341, σ. 21), καθώς και του άρθρου 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Coty Germany GmbH (στο εξής: Coty) και των Amazon Services Europe Sàrl, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon FC Graben GmbH και Amazon EU Sàrl, σχετικά με την πώληση, σε ηλεκτρονική αγορά του ιστοτόπου www.amazon.de, από τρίτο πωλητή και χωρίς την άδεια της Coty, φιαλών αρώματος για τα οποία δεν έχουν αναλωθεί τα δικαιώματα που παρέχονται από το σήμα.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός 207/2009

3 Το άρθρο 9 του κανονισμού 207/2009, το οποίο επιγράφεται «Δικαίωμα που παρέχει το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης]», όπως ίσχυε πριν τροποποιηθεί από τον κανονισμό 2015/2424, προέβλεπε στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] παρέχει στον δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα. Ο δικαιούχος δικαιούται να απαγορεύει σε κάθε τρίτο, να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές, χωρίς τη συγκατάθεσή του:

α) κάθε σημείο που ταυτίζεται με το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] για προϊόντα ή υπηρεσίες που ταυτίζονται με εκείνες για τις οποίες το σήμα έχει καταχωρισθεί·

β) κάθε σημείο για το οποίο, λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητάς του με το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών οι οποίες καλύπτονται από το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] και το σημείο, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης από μέρους του κοινού· ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης μεταξύ σημείου και σήματος·

γ) σημείο που ταυτίζεται ή ομοιάζει με το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης], για προϊόντα ή υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με εκείνες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης], εάν αυτό χαίρει φήμης στην [Ευρωπαϊκή Ένωση] και η χρησιμοποίηση χωρίς εύλογη αιτία του σημείου θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του [σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ή θα έβλαπτε τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη.

2. Μπορεί, ιδίως, να απαγορεύεται, εάν πληρούνται οι όροι της παραγράφου 1:

[…]

β) η προσφορά των προϊόντων, η εμπορία ή η κατοχή τους προς τους σκοπούς αυτούς ή η προσφορά ή παροχή υπηρεσιών υπό το σημείο αυτό·

[…]».

4 Ο κανονισμός 207/2009, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2015/2424, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από 1ης Οκτωβρίου 2017, από τον κανονισμό 2017/1001.

Ο κανονισμός 2017/1001

5 Το άρθρο 9 του κανονισμού 2017/1001 έχει ως εξής:

«1. Με την καταχώριση σήματος της ΕΕ παρέχονται στον δικαιούχο αποκλειστικά δικαιώματα επ' αυτού.

2. Με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων των δικαιούχων που έχουν αποκτηθεί πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης ή την ημερομηνία προτεραιότητας του σήματος της ΕΕ, ο δικαιούχος του εν λόγω σήματος της ΕΕ δικαιούται να απαγορεύει σε κάθε τρίτο που δεν έχει τη συγκατάθεσή του να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές για προϊόντα ή υπηρεσίες, οποιοδήποτε σημείο εφόσον:

α) το σημείο είναι ταυτόσημο με το σήμα της ΕΕ και χρησιμοποιείται για υπηρεσίες ή προϊόντα που ταυτίζονται με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα της ΕΕ·

β) το σημείο είναι ταυτόσημο ή παρόμοιο με το σήμα της ΕΕ και χρησιμοποιείται για προϊόντα ή υπηρεσίες που ταυτίζονται ή ομοιάζουν με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα της ΕΕ, εάν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης από μέρους του κοινού· στον κίνδυνο σύγχυσης περιλαμβάνεται ο κίνδυνος συσχέτισης του σημείου και του σήματος·

γ) το σημείο είναι ταυτόσημο ή παρόμοιο με το σήμα της ΕΕ, ανεξαρτήτως εάν χρησιμοποιείται για προϊόντα ή υπηρεσίες που ταυτίζονται, ομοιάζουν ή δεν ομοιάζουν με προϊόντα ή υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα της ΕΕ, εφόσον το εν λόγω σήμα χαίρει φήμης στην Ένωση και η χρησιμοποίηση του σημείου χωρίς εύλογη αιτία θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος της ΕΕ ή θα ήταν επιζήμια για τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη αυτού.

3. Τα ακόλουθα, ειδικότερα, είναι δυνατόν να απαγορεύονται δυνάμει της παραγράφου 2:

[…]

β) η προσφορά των προϊόντων, η εμπορία ή η αποθήκευσή τους προς τους σκοπούς αυτούς ή η προσφορά ή η παροχή υπηρεσιών υπό το σημείο αυτό·

[…]».

Η οδηγία 2000/31/ΕΚ

6 Το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (ΕΕ 2000, L 178, σ. 1), φέρει τον τίτλο «Φιλοξενία» και ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχομένων από έναν αποδέκτη υπηρεσίας, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται μετά από αίτηση αποδέκτη της υπηρεσίας, υπό τον όρο ότι:

α) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας δεν γνωρίζει πραγματικά ότι πρόκειται για παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία και ότι, σε ό,τι αφορά αξιώσεις αποζημιώσεως, δεν γνωρίζει τα γεγονότα ή τις περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει η παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία, ή

β) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας, μόλις αντιληφθεί τα προαναφερθέντα, αποσύρει ταχέως τις πληροφορίες ή καθιστά την πρόσβαση σε αυτές αδύνατη.»

Η οδηγία 2004/48/ΕΚ

7 Το άρθρο 11 της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας (ΕΕ 2004, L 157, σ. 45, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 195, σ. 16), φέρει τον τίτλο «Απαγορευτική διάταξη δικαστηρίου» και προβλέπει στην πρώτη περίοδο τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, όταν έχει εκδοθεί δικαστική απόφαση που διαπιστώνει προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να απαγορεύουν στον παραβάτη τη συνέχιση της εν λόγω προσβολής στο μέλλον».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Η Coty, εταιρία που διανέμει αρώματα, είναι δικαιούχος άδειας χρήσης του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης DAVIDOFF, το οποίο έχει καταχωρισθεί με τον αριθμό 876 874 (στο εξής: επίμαχο σήμα) και προστατεύεται για τα προϊόντα «αρώματα, αιθέρια έλαια, καλλυντικά».

9 Η Amazon Services Europe παρέχει σε τρίτους πωλητές τη δυνατότητα να προσφέρουν τα προϊόντα τους μέσω σχετικών αναρτήσεων στο τμήμα «Amazon-Marketplace» του ιστοτόπου www.amazon.de. Σε περίπτωση πώλησης, οι συμβάσεις για τα προϊόντα αυτά συνάπτονται μεταξύ των εν λόγω τρίτων πωλητών και των αγοραστών. Οι τρίτοι πωλητές έχουν επίσης τη δυνατότητα να μετέχουν στο πρόγραμμα «Αποστολή από την Amazon», στο πλαίσιο του οποίου τα προϊόντα αποθηκεύονται από εταιρίες του ομίλου Amazon, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η Amazon FC Graben, η οποία εκμεταλλεύεται μια αποθήκη. Η αποστολή των προϊόντων αυτών πραγματοποιείται από εξωτερικούς παρόχους υπηρεσιών.

10 Στις 8 Μαΐου 2014 ένας «εικονικός» αγοραστής της Coty παρήγγειλε μέσω του ιστοτόπου www.amazon.de φιάλη του αρώματος «Davidoff Hot Water EdT 60 ml» η οποία προσφερόταν από τρίτη πωλήτρια (στο εξής: πωλήτρια) και αποστελλόταν από τον όμιλο Amazon στο πλαίσιο του ανωτέρω προγράμματος. Στη συνέχεια η Coty απηύθυνε στην πωλήτρια εξώδικη διαμαρτυρία, υποστηρίζοντας ότι τα δικαιώματα που είχε από το επίμαχο σήμα δεν είχαν αναλωθεί για τα προϊόντα που η πωλήτρια είχε παραδώσει στην Amazon FC Graben στο πλαίσιο του εν λόγω

προγράμματος, δεδομένου ότι δεν είχε προηγηθεί εμπορία τους εντός της Ένωσης υπό το εν λόγω σήμα από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του και, κατόπιν τούτου, η πωλήτρια προέβη σε δήλωση παραλείψεως συνοδευόμενη από ποινική ρήτρα.

11 Με επιστολή της 2ας Ιουνίου 2014 η Coty κάλεσε την Amazon Services Europe να της παραδώσει όλες τις φιάλες αρώματος με το επίμαχο σήμα τις οποίες κατείχε για λογαριασμό της πωλήτριας. Η Amazon Services Europe απέστειλε στην Coty πακέτο με 30 φιάλες αρώματος. Κατόπιν ενημέρωσης που έλαβε από άλλη επιχείρηση του ομίλου Amazon ότι 11 από τα 30 αυτά τεμάχια προέρχονταν από το απόθεμα διαφορετικού πωλητή, η Coty ζήτησε από την Amazon Services Europe να της γνωστοποιήσει το όνομα και τη διεύθυνση αυτού του διαφορετικού πωλητή, δεδομένου ότι για 29 από τις 30 αυτές φιάλες αρώματος το δικαίωμά της επί του σήματος δεν είχε αναλωθεί. Η Amazon Services Europe απάντησε ότι δεν ήταν σε θέση να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό.

12 Η Coty, φρονώντας ότι η συμπεριφορά της Amazon Services Europe, αφενός, και της Amazon FC Graben, αφετέρου, προσέβαλλε το δικαίωμά της επί του επίμαχου σήματος, ζήτησε κατ' ουσίαν, μεταξύ άλλων, να απαγορευθεί, επ' απειλή ποινής, σε αμφότερες τις επιχειρήσεις να κατέχουν και να αποστέλλουν στη Γερμανία, οι ίδιες ή μέσω τρίτων, στο πλαίσιο των εμπορικών συναλλαγών, αρώματα με το σήμα Davidoff Hot Water, εφόσον τα προϊόντα αυτά δεν έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Ένωσης με τη συγκατάθεση της Coty. Επικουρικώς, ζήτησε να επιβληθούν στις ανωτέρω εταιρίες οι ίδιες αυτές υποχρεώσεις για τα αρώματα με το σήμα Davidoff Hot Water EdT 60 ml και, όλως επικουρικώς, να τους επιβληθούν οι εν λόγω υποχρεώσεις για τα αρώματα με το σήμα Davidoff Hot Water EdT 60 ml που έχουν αποθηκευθεί για λογαριασμό της πωλήτριας ή τα οποία δεν μπορούν να συνδεθούν με κανέναν άλλο πωλητή.

13 Το Landgericht (πρωτοδικείο, Γερμανία) απέρριψε την αγωγή της Coty. Απορρίφθηκε επίσης και η έφεση που άσκησε, καθώς το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η Amazon Services Europe ούτε κατείχε ούτε απέστειλε τα επίμαχα προϊόντα και ότι η Amazon FC Graben φύλασσε τα προϊόντα αυτά για λογαριασμό της πωλήτριας και άλλων τρίτων πωλητών.

14 Η Coty άσκησε αναίρεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού αναιρεσίβλητες είναι μόνον η Amazon Services Europe και η Amazon FC Graben.

15 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η ευδοκίμηση της αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 και του άρθρου 9, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001, δεδομένου ότι η Coty βάλλει κατά της κρίσης του εφετείου ότι η Amazon FC Graben δεν ευθύνεται ως αυτουργός προσβολής δικαιώματος στο σήμα.

16 Υπογραμμίζει, ειδικότερα, ότι η έκβαση της αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται από το αν οι διατάξεις αυτές έχουν την έννοια ότι πρόσωπο το οποίο αποθηκεύει για λογαριασμό τρίτου προϊόντα τα οποία προσβάλλουν δικαίωμα στο σήμα, χωρίς να τελεί εν γνώσει της προσβολής αυτής, κατέχει τα εν λόγω προϊόντα προς τους σκοπούς της προσφοράς ή της εμπορίας, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, έστω και αν ο τρίτος και μόνον είναι αυτός που προτίθεται να προσφέρει τα εν λόγω προϊόντα ή να τα εμπορευθεί.

17 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει επίσης ότι, δεδομένου ότι ένα από τα αιτήματα της Coty στηρίζεται στον κίνδυνο υποτροπής, η αγωγή της θα είναι βάσιμη μόνον εφόσον διαπιστωθεί ο παράνομος χαρακτήρας της συμπεριφοράς των επίμαχων εταιριών του ομίλου Amazon τόσο κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης όσο και κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesgerichtshof (Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, Γερμανία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει να θεωρηθεί ότι όποιος αποθηκεύει για λογαριασμό τρίτου προϊόντα που προσβάλλουν ορισμένο δικαίωμα επί σήματος, χωρίς να γνωρίζει την προσβολή αυτή, κατέχει τα συγκεκριμένα προϊόντα με σκοπό την προσφορά ή την εμπορία τους, όταν ο ίδιος δεν έχει πρόθεση να προσφέρει ή να διαθέσει προς εμπορία τα εν λόγω προϊόντα, πρόθεση την οποία έχει μόνον ο τρίτος;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

19 Η Coty υποστηρίζει, αφενός, ότι το προδικαστικό ερώτημα, όπως έχει υποβληθεί από το αιτούν δικαστήριο, αφορά κατ' ουσίαν, αποθηκευτή ο οποίος δεν παρέχει καμία συνδρομή στην προσφορά, την πώληση και την εμπορία των προϊόντων που αποθηκεύει. Δεν ισχύει ωστόσο κάτι τέτοιο για την Amazon FC Graben σε σχέση με τις υπηρεσίες που προσφέρονται από άλλες εταιρίες του ομίλου Amazon στο πλαίσιο της εμπορίας των επίμαχων προϊόντων, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο το προδικαστικό ερώτημα να αφορά ένα υποθετικό πρόβλημα ή να μην συνδέεται επαρκώς με τα πραγματικά περιστατικά ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης.

20 Αφετέρου, η Coty επισημαίνει ότι ο τρόπος με τον οποίο περιγράφονται στην απόφαση περί παραπομπής οι αναιρεσίβλητες της κύριας δίκης δεν αποτυπώνει επαρκώς τον ρόλο που διαδραματίζει η Amazon Services Europe και η Amazon FC Graben στην εμπορία των επίμαχων προϊόντων. Υποστηρίζει, στο πλαίσιο αυτό, ότι οι εν λόγω εταιρίες υποκαθιστούν εξ ολοκλήρου τον πωλητή, τόσο σε ό,τι αφορά την επικοινωνία ενόψει της πώλησης όσο και κατά την εκτέλεση της σύμβασης πώλησης. Επισημαίνει περαιτέρω ότι, κατόπιν εντολής της Amazon Services Europe και της Amazon EU, η Amazon Europe Core προωθούσε διαρκώς τα επίμαχα προϊόντα στον ιστότοπο www.amazon.de μέσω διαφημιστικών καταχωρίσεων στη μηχανή αναζήτησης Google, που παρέπεμπαν σε προσφορές, τόσο εκ μέρους της Amazon EU επ' ονόματί της όσο και εκ μέρους τρίτων, τις οποίες διαχειριζόταν η Amazon Services Europe. Συνεπώς, κατά την Coty, η δραστηριότητα των αναιρεσιβλήτων της κύριας δίκης, εξεταζόμενη συνολικά, βαίνει πέραν του ρόλου που διαδραμάτιζε η eBay στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, L'Oréal κ.λπ. (C-324/09, EU:C:2011:474).

21 Υπενθυμίζεται, ως προς το ζήτημα αυτό, ότι κατά την εξέταση προδικαστικών ερωτημάτων το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ των δικαστηρίων της Ένωσης και των εθνικών δικαστηρίων, οφείλει να λαμβάνει υπόψη το πραγματικό και νομοθετικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα προδικαστικά ερωτήματα όπως ακριβώς αυτό εξειδικεύεται από την απόφαση περί παραπομπής (αποφάσεις της 5ης Δεκεμβρίου 2017, M.A.S. και M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, σκέψη 24, και της 14ης Νοεμβρίου 2019, Spedidam, C-484/18, EU:C:2019:970, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

22 Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να διαπιστώσει και να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της οποίας επιλαμβάνεται, το Δικαστήριο πρέπει καταρχήν να περιορίσει την εξέτασή του στα στοιχεία εκτιμήσεως που αποφάσισε να του υποβάλει το αιτούν δικαστήριο και πρέπει, συνεπώς, να εξετάσει την κατάσταση που το αιτούν δικαστήριο κρίνει δεδομένη, χωρίς να δεσμεύεται από τις απόψεις που προβάλλει κάποιος από τους διαδίκους της κύριας δίκης (απόφαση της 8ης Ιουνίου 2016, Hünnebeck, C-479/14, EU:C:2016:412, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Ο εθνικός δικαστής, ο οποίος έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη για τη δικαστική απόφαση που πρόκειται να εκδοθεί, είναι αποκλειστικώς αρμόδιος να εκτιμήσει, με γνώμονα τις ιδιαιτερότητες της υπόθεσης, τόσο το ζήτημα αν η προδικαστική απόφαση είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης όσο και το ζήτημα αν τα ερωτήματα που υποβάλλει στο Δικαστήριο είναι λυσιτελή. Επομένως, εφόσον τα προδικαστικά ερωτήματα που έχουν υποβληθεί αφορούν την ερμηνεία κανόνα του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται καταρχήν να αποφανθεί (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Συνεπώς, υπέρ των ερωτημάτων που άπτονται του δικαίου της Ένωσης υφίσταται τεκμήριο λυσιτέλειας. Το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως μόνον όταν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που του είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβαλλόμενα ερωτήματα (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Ωστόσο, εν προκειμένω δεν συντρέχει κάτι τέτοιο.

26 Αφενός, όπως προκύπτει με σαφήνεια από την απόφαση περί παραπομπής και υπενθυμίζεται στο σημείο 15 της παρούσας απόφασης, η έκβαση της αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται, κατά το αιτούν δικαστήριο, από την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 και του άρθρου 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001, την οποία ζητεί το εν λόγω δικαστήριο προκειμένου να κρίνει αν τυχόν στοιχειοθετείται ευθύνη της Amazon FC Graben λόγω προσβολής του δικαιώματος της Coty στο σήμα.

27 Αφετέρου, το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα. Πράγματι, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει με σαφήνεια, αφενός, ότι η Amazon Services Europe παρέχει σε τρίτους πωλητές τη δυνατότητα να δημοσιοποιούν προσφορές για την πώληση των προϊόντων τους στο τμήμα «Amazon-Marketplace» του ιστοτόπου www.amazon.de και, αφετέρου, ότι η Amazon FC Graben εκμεταλλεύεται αποθήκη στην οποία έχουν αποθηκευθεί τα επίμαχα προϊόντα.

28 Όσον αφορά δε το γεγονός ότι στην απόφαση περί παραπομπής δεν γίνεται περιγραφή της Amazon EU και της Amazon Europe Core, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ζήτημα της τυχόν ευθύνης των εταιριών αυτών δεν αποτελεί αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου και, ως εκ τούτου, ούτε της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

29 Κατά συνέπεια, το προδικαστικό ερώτημα είναι παραδεκτό.

Επί της ουσίας

30 Με το προδικαστικό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ’ ουσίαν, αν το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 και το άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001 έχουν την έννοια ότι όποιος αποθηκεύει για λογαριασμό τρίτου προϊόντα τα οποία προσβάλλουν δικαίωμα στο σήμα χωρίς να τελεί εν γνώσει της προσβολής αυτής πρέπει να θεωρηθεί ότι κατέχει τα προϊόντα αυτά προς τους σκοπούς της προσφοράς ή της εμπορίας τους, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, στην περίπτωση που ο ίδιος δεν επιδιώκει τους συγκεκριμένους σκοπούς.

31 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2017/1001, το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέχει στον δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα να απαγορεύει σε κάθε τρίτο τη χρησιμοποίηση στις συναλλαγές κάθε σημείου που ταυτίζεται με το σήμα αυτό για προϊόντα ή υπηρεσίες που ταυτίζονται με εκείνες για τις οποίες το σήμα έχει καταχωρισθεί ή κάθε σημείου για το οποίο, λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητάς του με το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών οι οποίες καλύπτονται από το σήμα αυτό και το σημείο, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης από μέρους του κοινού, ή σημείου που ταυτίζεται ή ομοιάζει με το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για προϊόντα ή υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με εκείνες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί το σήμα αυτό, εάν το εν λόγω σήμα χαίρει φήμης στην Ένωση και η χρησιμοποίηση χωρίς εύλογη αιτία του σημείου θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή θα έβλαπτε τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη.

32 Στο άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001, γίνεται ενδεικτική απλώς απαρίθμηση των ειδών χρήσης που μπορεί να απαγορεύσει ο δικαιούχος του σήματος δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 (πρβλ. απόφαση 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 65).

33 Μεταξύ αυτών περιλαμβάνεται, στο άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001, η προσφορά και η εμπορία των προϊόντων, καθώς και η κατοχή τους προς τους σκοπούς αυτούς.

34 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει, αφενός, ότι οι αναιρεσίβλητες της κύριας δίκης απλώς αποθήκευσαν τα επίμαχα προϊόντα, χωρίς να τα προσφέρουν οι ίδιες προς πώληση ή να τα εμπορευθούν, καιαφετέρου, ότι δεν είχαν κανένα σκοπό προσφοράς ή εμπορίας των προϊόντων αυτών.

35 Απαιτείται, συνεπώς, να κριθεί αν μια τέτοια αποθήκευση μπορεί να θεωρηθεί «χρήση» του σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και του άρθρου 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2017/1001 και, ειδικότερα, «κατοχή» των προϊόντων αυτών με σκοπό την προσφορά ή την εμπορία αυτών, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001.

36 Υπενθυμίζεται συναφώς, κατά πρώτον, ότι ούτε ο κανονισμός 207/2009 ούτε ο κανονισμός 2017/1001 ορίζει την έννοια της λέξης «χρησιμοποιώ» κατά το άρθρο 9 των κανονισμών αυτών.

37 Το Δικαστήριο έχει ωστόσο υπογραμμίσει ότι, σύμφωνα με τη συνήθη έννοιά της, η λέξη αυτή υποδηλώνει ενεργή συμπεριφορά και άμεσο ή έμμεσο έλεγχο της πράξης που συνιστά τη χρήση. Το Δικαστήριο έχει επισημάνει συναφώς ότι το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001, όπου απαριθμούνται ενδεικτικά τα είδη χρήσης τα οποία δύναται να απαγορεύσει ο δικαιούχος του σήματος, περιλαμβάνει αποκλειστικά και μόνο μορφές ενεργού συμπεριφοράς εκ μέρους του τρίτου (πρβλ. αποφάσεις της 3ης Μαρτίου 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, σκέψεις 39 και 40, και της 25ης Ιουλίου 2018, Mitsubishi Shoji Kaisha και Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe, C-129/17, EU:C:2018:594, σκέψη 38).

38 Το Δικαστήριο έχει, επίσης, υπενθυμίσει ότι ο σκοπός των διατάξεων αυτών συνίσταται στο να παρέχεται στον δικαιούχο σήματος η νομική δυνατότητα να απαγορεύει και, συνακόλουθα, να θέτει τέλος σε κάθε χρήση του σήματός του στην οποία προβαίνει, χωρίς τη συγκατάθεσή του, κάποιος

τρίτος. Ωστόσο, μόνον ο τρίτος ο οποίος έχει τον άμεσο ή έμμεσο έλεγχο της πράξης που συνιστά τη χρήση μπορεί πράγματι να παύσει τη χρήση αυτή και, συνεπώς, να συμμορφωθεί με την ανωτέρω απαγόρευση (πρβλ. απόφαση της 3ης Μαρτίου 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, σκέψη 41).

39 Το Δικαστήριο έχει, επίσης, κρίνει επανειλημμένως ότι η χρήση από τρίτον σημείου πανομοιότυπου ή παρόμοιου με το σήμα του δικαιούχου συνεπάγεται, κατ' ελάχιστον, ότι ο τρίτος χρησιμοποιεί το σημείο στο πλαίσιο της δικής του εμπορικής επικοινωνίας. Συνεπώς, ένα πρόσωπο μπορεί να παρέχει στους πελάτες του τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν σημεία πανομοιότυπα ή παρόμοια με σήματα χωρίς το ίδιο να χρησιμοποιεί τα εν λόγω σημεία (πρβλ. απόφαση της 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 56).

40 Στο πλαίσιο αυτό το Δικαστήριο έκρινε, στην περίπτωση εκμετάλλευσης πλατφόρμας διαδικτυακού εμπορίου, ότι η χρήση σημείων πανομοιότυπων ή παρεμφερών προς σήματα, μέσω προσφορών προς πώληση οι οποίες αναρτώνται σε διαδικτυακή αγορά, γίνεται εκ μέρους των πωλητών-πελατών της επιχείρησης που εκμεταλλεύεται την εν λόγω διαδικτυακή αγορά και όχι εκ μέρους της τελευταίας αυτής επιχείρησης (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, L'Oréal κ.λπ., C-324/09, EU:C:2011:474, σκέψη 103).

41 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει, σε περίπτωση επιχείρησης με κύρια δραστηριότητα που συνίσταται στο να γεμίζει μεταλλικά κουτιά με ποτά παραγόμενα από την ίδια ή από τρίτο, ότι πάροχος υπηρεσιών ο οποίος περιορίζεται απλώς και μόνο στο να γεμίζει, κατόπιν παραγγελίας και σύμφωνα με τις οδηγίες τρίτου, μεταλλικά κουτιά ήδη φέροντα σημεία παρόμοια με σήματα και, επομένως, απλώς και μόνον εκτελεί ένα τεχνικό μέρος της διαδικασίας παραγωγής του τελικού προϊόντος, χωρίς να έχει το παραμικρό συμφέρον όσον αφορά την εξωτερική πλευρά των εν λόγω κουτιών και ειδικά όσον αφορά τα σημεία που εμφαίνονται σε αυτά, δεν προβαίνει ο ίδιος σε «χρήση» των σημείων αυτών, αλλά μόνο δημιουργεί τις αναγκαίες τεχνικές προϋποθέσεις για να μπορέσει αυτός ο τρίτος να προβεί σε τέτοια χρήση (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, σκέψη 30).

42 Ομοίως, το Δικαστήριο έκρινε ότι, παρότι οικονομικός φορέας ο οποίος εισάγει ή παραδίδει σε αποθηκευτή, ενόψει της διάθεσής τους στο εμπόριο, εμπορεύματα φέροντα σήμα του οποίου δεν είναι δικαιούχος, «χρησιμοποιεί» σημείο ταυτόσημο προς το σήμα αυτό, τούτο δεν ισχύει κατ' ανάγκην στην περίπτωση αποθηκευτή ο οποίος προσφέρει υπηρεσίες αποθήκευσης εμπορευμάτων τα οποία φέρουν σήμα τρίτου (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, TOP Logistics κ.λπ., C-379/14, EU:C:2015:497, σκέψεις 42 και 45).

43 Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι δημιουργεί τις αναγκαίες τεχνικές προϋποθέσεις για τη χρήση ενός σημείου και ότι αμείβεται για την υπηρεσία αυτή δεν σημαίνει ότι ο παρέχων την εν λόγω υπηρεσία προβαίνει ο ίδιος σε χρήση του εν λόγω σημείου (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 57, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, σκέψη 29).

44 Κατά δεύτερον, από το γράμμα του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, του οποίου το περιεχόμενο επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001, προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αναφέρεται ειδικά στην προσφορά προϊόντων, την εμπορία τους, την κατοχή τους «προς τους σκοπούς αυτούς», καθώς και στην παροχή υπηρεσιών υπό το επίμαχο σημείο.

45 Συνεπώς, προκειμένου η αποθήκευση προϊόντων που φέρουν σημεία πανομοιότυπα ή παρόμοια με σήματα να μπορεί να χαρακτηρισθεί «χρήση» των σημείων αυτών απαιτείται επίσης, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 67 των προτάσεών του, η ίδια η επιχείρηση που πραγματοποιεί την αποθήκευση να επιδιώκει τον σκοπό στον οποίο αναφέρονται οι διατάξεις αυτές, δηλαδή την προσφορά ή την εμπορία των προϊόντων.

46 Όταν δεν συντρέχει κάτι τέτοιο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η πράξη που συνιστά τη χρήση του σήματος είναι πράξη του προσώπου αυτού ούτε ότι το σημείο χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της δικής του εμπορικής επικοινωνίας.

47 Εν προκειμένω, όμως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης, το αιτούν δικαστήριο εκθέτει σαφώς ότι οι αναιρεσίβλητες της κύριας δίκης δεν προέβησαν οι ίδιες ούτε σε προσφορά ούτε σε εμπορία των επίμαχων προϊόντων, επισημαίνει δε, κατά τα λοιπά, στο προδικαστικό ερώτημα ότι μόνον ο τρίτος έχει την πρόθεση να προβεί σε προσφορά ή εμπορία των προϊόντων αυτών. Κατά συνέπεια, οι αναιρεσίβλητες της κύριας δίκης δεν κάνουν οι ίδιες χρήση του σημείου στο πλαίσιο της εμπορικής τους επικοινωνίας.

48 Ωστόσο, το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζει το ενδεχόμενο να θεωρηθεί ότι οι εταιρίες αυτές κάνουν οι ίδιες χρήση του σημείου στην περίπτωση φιαλών αρώματος τις οποίες δεν κατέχουν για λογαριασμό τρίτων πωλητών αλλά για ίδιο λογαριασμό ή οι οποίες –εφόσον δεν μπορεί να υποδειχθεί ποιος είναι ο τρίτος πωλητής– θα προσφέρονταν ή θα διετίθεντο στο εμπόριο από τις ίδιες τις εν λόγω εταιρίες.

49 Τέλος, ανεξαρτήτως των όσων εκτίθενται στη σκέψη 47 της παρούσας απόφασης, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, στο μέτρο που μια επιχείρηση έχει επιτρέψει σε άλλη επιχείρηση να χρησιμοποιεί το σήμα, ο ρόλος της πρέπει, ενδεχομένως, να εξετασθεί υπό το πρίσμα άλλων κανόνων δικαίου πέραν του άρθρου 9 του κανονισμού 207/2009 και του άρθρου 9 του κανονισμού 2017/1001 (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 57, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, σκέψη 35), όπως το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 ή το άρθρο 11, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 2004/48.

50 Στο πλαίσιο αυτό, η Coty ζητεί από το Δικαστήριο, σε περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, να εξετάσει το ζήτημα κατά πόσον η δραστηριότητα της επιχείρησης που εκμεταλλεύεται διαδικτυακή πλατφόρμα πωλήσεων υπό συνθήκες όπως αυτές της υπόθεσης της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 και, εφόσον δεν ισχύει κάτι τέτοιο, αν η επιχείρηση αυτή πρέπει να θεωρηθεί «παραβάτης», κατά την έννοια του άρθρου 11, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 2004/48.

51 Πρέπει ωστόσο να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, παρέλκει η εξέταση άλλων ζητημάτων που θέτουν στο Δικαστήριο οι διάδικοι της κύριας δίκης πέραν των ερωτημάτων που αποτελούν το αντικείμενο της απόφασης περί παραπομπής του εθνικού δικαστηρίου (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το αιτούν δικαστήριο στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν έθιξε το ανωτέρω ζήτημα και, ως εκ τούτου παρέλκει η εξέταση του ζητήματος αυτού.

53 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 και το άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001 έχουν την έννοια ότι όποιος αποθηκεύει για λογαριασμό τρίτου προϊόντα τα οποία προσβάλλουν δικαίωμα στο σήμα χωρίς να τελεί εν γνώσει της προσβολής αυτής πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν κατέχει τα προϊόντα προς τους σκοπούς της προσφοράς ή της εμπορίας τους, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, εφόσον ο ίδιος δεν επιδιώκει τους συγκεκριμένους σκοπούς.

Επί των δικαστικών εξόδων

54 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης], και το άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν την έννοια ότι όποιος αποθηκεύει για λογαριασμό τρίτου προϊόντα τα οποία προσβάλλουν δικαίωμα στο σήμα χωρίς να τελεί εν γνώσει της προσβολής αυτής πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν κατέχει τα προϊόντα προς τους σκοπούς της προσφοράς ή της εμπορίας τους, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, εφόσον ο ίδιος δεν επιδιώκει τους συγκεκριμένους σκοπούς.

(υπογραφές)